

mer vi nemlig til et af de allersorteste Punkter i hele den Udvikling, der hidtil er foregaaet, og som har skabt Kravet om, at der burde sørges for en Reform — og da denne Reform ikke blev foretaget af Børsmyndighederne selv, maatte Lovgivningsmagten træde til. Det er den *Monopolstilling*, som det efterhaanden er lykkedes Kursnoteringsdeltagerne at skabe sig. Ganske stiltiende vedtog Vekselererne og Vekselmæglerne i Juli 1876; at Adgangen til Kursnoteringen skulde gaa den Vej, at der skulde indleveres Andragende til Kursnoteringsudvalget, som fuldkommen suverænt afgjorde, hvem der skulde admitteres, uden endogsaa at behøve at angive Grunde for Afslag. Dertil føjedes senere en Bestemmelse om, at denne Adgang end yderligere var betinget af, at vedkommende havde „staaet i Lære i en længere Aarrække hos Vekselmægler eller Vekselerere her i Staden“. Dette var, som De ser, en meget afgørende Indskrænkning — blandt andet Københavneri i højeste Potens! Det er sket, at der af Vekselererne og Vekselmæglerne blev nægtet en Mand, som havde Uddannelse i en Bank i Aarhus, en Uddannelse, som i alle Maader stod paa Højde med Vekselereruddannelsen i København, Adgang til Kursnoteringsudvalget, hvilket i sin Tid just gav Anledning til Striden mellem Kursnoteringsudvalget og Grosserer-Societetets Komité. Men dernæst er det en ganske mærkelig Bestemmelse, at det skal være „i en længere Aarrække“; thi hvad er en længere Aarrække? — I den Reform, som blev gennemført i 1914, lykkedes det ikke Komiteen at komme videre end dertil, at Adgangen til at blive Kursnoteringsdeltager skulde betinges af, at vedkommende i mindst 3 Aar havde haft fast Ansættelse hos en eller flere Kursnoteringsdeltagere — altsaa hvis vedkommende havde staaet i Lære hos en, som stod udenfor Kursnoteringsdeltagernes Kreds, nyttede det intet. Der staar endvidere i § 4 i denne Vedtægt, at Kursnoteringsudvalget „meddeler“ Grosserer-Societetets Komité, naar en ny Deltager skal optages, Komiteen maa saa vaage over, at det „samlede Antal“ er passende, og fastsætte et vist „Minimumsantal“! Med andre Ord, Komiteens Indflydelse begrænsedes til det mindst mulige. Faktisk og praktisk betød det en Monopolstilling for de en Gang tilstedeværende Vekselerere, de kunde ganske raade over, hvem der herefter skulde slippe ind i Paradiset. Hvis Lovforslaget vedtages med den af Udvalget foreslaaede

Ændring, vil denne Monopolstilling blive brudt. Det er Handelsministeren, som har det sidste Ord, han vil i saa Henseende i hvert enkelt Tilfælde indhente Erklæring fra Børsstyrelsen. Indenfor Børsstyrelsen, hvor Vekselerernes Repræsentanter har Sæde, kan disse gøre deres Indflydelse gældende, i hvert enkelt Tilfælde fremhæve, hvad der kan tale imod, at vedkommende bliver optaget: at han ikke er solid nok, ikke vederhæftig nok, ikke er tilstrækkelig uddannet o.s.v., men det bliver ikke dem, som træffer Afgørelsen. Den Formand, som udnævnes af Ministeriet, i Forbindelse med de Medlemmer, der vælges af Grosserer-Societetets Komité, vil som fast Majoritet kunne holde Vekselerer-Elementeti Skak — og til yderligere Sikkerhed kan der altsaa rekurreres til Handelsministeren.

Dernæst vil der ved den Ordning, som Lovforslaget anviser og Udvalget slutter sig til, være raadet Bod paa den Bestemmelse, som er indført i Overenskomsten af 1914, § 34, hvorefter Vekselererne har et absolut Veto overfor alle Reforme. Et af de Forhold, som med Rette vakte den dybeste Misfornøjelse, var dette, at herefter skulde Vekselererne kunne forhindre en hvilken som helst Reform. Misfornøjelsen herover, som den har vist sig gennem Publikums Rørelser, er fuldt berettiget. Efter Instituering af en saadan Børsstyrelse som foreslaaet er der aldeles ikke Tale om, at Vekselererne kan trumfe noget Veto mere igennem, med andre Ord: de vil ikke længer være fuldkomment Herre over, hvorvidt der skal ske Forandringer i det bestaaende.

Endvidere vil man ved at fastholde den af Ministeren foreslaaede Bestemmelse i § 4 opnaa, at *Baisseforretninger* herefter kan blive drevet paa en, hvad jeg vil kalde, anstændig Maade. Der har i Udvalget, saa vidt jeg har forstaaet endogsaa paa Foranledning af Handelsministeren, været nogen Tale om, at man skulde kunne fravige eller mildne den Bestemmelse, hvorefter Udlaan af Stykker ikke kan ske, uden at den paagældende selv i *hvert enkelt Tilfælde* giver sit Samtykke, men hele Udvalget har været enigt om at fastholde denne Bestemmelse. Hvis denne Regel gennemføres, vil jeg anse det for et af de store Fortrin ved den nye Børsordning, thi det vil ikke kunne nægtes, at den Form, hvorunder *Baisseforretninger* har været drevet i de sidste Aar paa Københavns Børs, har været skandaløs. De foregaar jo nemlig ikke som paa andre Børser ved, at der sker Blanco-